

Den, der venter på noget godt, venter aldrig for længe.

Der var engang en konge, der havde en søn. Han hed prins Jakob, og var ikke alene kongens arving og efterfølger, men også hans ét og alt, hans øjsten og det dyrebareste, han vidste.

De fleste kender til at glæde sig så forfærdelig, at man næsten ikke kan vente. Men prins Jakob behøvede aldrig at vente. For hvis han sagde til kongen: "Jeg kan bare slet ikke vente til, at det er min fødselsdag!" Så sagde kongen: "Jamen det behøver du da heller ikke, min dreng. Vi inviterer bare alle dine kammerater i dag og giver dig nogle gaver!" Og når det så blev Jakobs rigtige fødselsdag, ja så holdt de bare fest én gang til. Jakob kunne sagtens have både fem og ti fødselsdagsfester på et år. Og jul kunne man nå at fejre på slottet mange gange inden juleaften.

Jakob havde mange kammerater men kun én eneste rigtig ven, og det var endda én som kongen og dronningen ikke kendte til. Det var slotsgartnerens medhjælper, medhjælperens søn, Anders. En dag, da vintersolen hang lavt over slottet, og november var ved at blive december, mødtes de nederst i slotshaven. De løb om kap og sloges i de visne blade. Anders kom til at svede og smed ikke bare sin frakke, men smøgede endda skjorteærmerne op.

"Hvad er det for nogle streger, du har på armen?" Spurgte Jakob, da han fik øje på to tykke tuschstreger på Anders underarm.

Det er ventestreger, forklarede Anders: "Hver gang, jeg mærker, hvor meget jeg venter på julen, så sætter jeg en streg. Når så juleaften endelig kommer, kan jeg se på min arm hvor meget jeg har ventet og glædet mig."

"Hvordan er det at vente?" Spurgte Jakob.

"Det er ikke så nemt at sige" svarede Anders, "men hvis man venter på noget godt, så er det rart at vente, man kan godt blive utålmodig, men man venter alligevel aldrig for længe."

Jakob sagde først ingenting, han følte sig udenfor, for selv om han var prins, eller snarere fordi han var prins, så vidste han meget lidt om at længes, og om at vente. Og det mærkelige var, at han savnede at længes og vente. Anders rullede sit ærme ned og afbrød Jakobs tanker: "Min far siger, at det at vente og glæde sig og gøre sig klar, er det halve af festen. Og han siger, at uden længsel og venten, da bliver livet tomhed og øde, og at længslen og håbene sommetider er vigtigere end det, der i virkeligheden kommer til at ske!" Jakob syntes, det lød sært. Derfor måtte han spørge: "Men hvad så hvis man har længtes og ventet og det, man har ventet på, så bliver helt anderledes, end man havde tænkt sig. Hvad så?" Anders trak på skulderen og tog sine vanter på igen. Men lidt efter sagde han: "Jeg hørte faktisk den anden dag om nogen, der havde længtes og ventet, og som blev vældigt sure og skuffede, da de fik det, de havde ventet på. Det var fordi de havde troet, at det ville se anderledes ud. Det var en historie, jeg hørte i kirken. Du ved, min bedstemor spiller jo på orglet og vil tit have mig med, så nogle gange hører jeg lidt efter. Og her den anden dag fortalte de en historie om Jesus, der kom hjem til den by, hvor han var født. Han gik ind i deres kirke og læste noget op fra Guds bog, noget om, hvordan alting skulle blive godt engang. Noget med én, der skulle komme og give mennesker nyt liv. Og da Jesus havde læst det, så sagde han: "Det jeg har læst om, sker lige nu! Jeg er den, der skal komme fra Gud og give mennesker nyt liv!" Det havde folk ventet og håbet på og længtes efter i mange århundreder, og først blev de glade over at høre det, men så var der pludselig én, der sagde, at han da havde leget med Jesus som dreng, og at ens legekammerat da ikke kunne komme fra Gud og give mennesker nyt liv! Og en anden sagde, at hun havde skiftet ble på Jesus, da han var baby og ham var der da

intet særligt ved. Og så skiftede de alle sammen mening og blev enormt gale; de pressede Jesus ud af synagogen og videre ud af byen og helt ud på randen af den kant, deres by var bygget på. For det var meningen, at de ville slå ham ihjel.”

”Døde han så?” spurgte Jakob. ”Nej da, han gik bare sin vej. De kunne ikke gøre ham noget, han skulle jo ud og gøre alt det gode, som han havde med fra Gud. Og så efter nogen tid var der nogen, der godt kunne mærke, at Jesus lige bestemt var ham, de havde håbet på og længtes efter og ventet på.” Og derfor holder vi jo fest til jul, fordi Jesus kommer til os med Guds kærlighed! Og min far siger, at det, alle mennesker inderst inde længes efter og håber på, det er, at blive holdt af, så man kan mærke, at man er god nok. Og det er jo alt det dér med Gud og Guds kærlighed og korset og det.”

Da prins Jakob nogle timer senere sad rødkindet ved den kongelige aftensmad, spurgte kongen, om han snart var ved at vente på julen, for nu kunne de jo holde den når som helst? ”Far!” Sagde Jakob. ”I år vil jeg gerne prøve at vente.” ”Vente?” Sagde kongen forundret. ”Ja, jeg vil gerne prøve at længes og håbe og vente på Gud og gaverne helt til juleaften og på den måde gøre mig klar til jul.” ”Jamen du behøver da ikke at længes og håbe og vente, mit kære barn. Vi kan såmænd holde jul første gang i morgen, hvis det skal være!”

Men Jakob holdt på sit og den aften fortalte han kongen en del om det han havde fået fortalt om at længes og håbe og vente og såmænd også om Jesus den dag i sin fødeby.

Og da kongen holdt sin årlige juletale i fjernsynet, syntes slotsgartnerens medhjælper aldrig han havde hørt en bedre tale. ”Det var som talt ud af min mund!” Sagde han